

RECENSION

Nicole Kidman i *Margot at the wedding*

Margot at the wedding

Originaltitel **Margot at the wedding**
Svensk titel **Margot at the wedding**
Regi **Noah Baumbach**
Producent **Scott Rudin**
Manus **Noah Baumbach**
Foto **Harris Savides**
Roller **Nicole Kidman, Jennifer Jason Leigh, Jack Black, Zane Pais, Flora Cross, Ciarán Hinds, John Turturro m fl**
USA 2007
Längd **1 tim 32 min**
Censur **från 7 år**
Distributör **United International Pictures (UIP)**

Noah Baumbachs genombrottsfilm *The Squid and the whale* är en av senare års mest intelligenta och rörande filmer om en familj i uppbrott. Jeff Daniels gjorde sin bästa roll på 20 år och allting från musik, kulturreferenser och psykologiska dilemman blev en ren njutning. Därför är det extra tragiskt att se Baumbachs nya film som mest känns som en elak parodi på föregångaren.

Författaren Margot har beslutat sig för att resa med sin son till sin syster Paulines bröllop i syskonens gamla barndomshem. Det var längesedan systerarna träffades och direkt förstår man att många psykologiska sår inte är läkta. Mannen som ska bli Paulines

make, en hopplöst misscastad Jack Black, är en självupptagen och sexfixerad slacker. Black försöker förgäves ge ett nyanserat porträtt av den misslyckade Malcolm men fastnar hela tiden i en patetisk clown-fälla som bara gör karaktären outhärdlig. Resten av ensemblen kämpar med materialet som inte på något sätt är dåligt skrivet, bara hopplöst pretentiöst och cyniskt

De dysfunktionella familjeförhållandena är fortfarande intakta men allt det som klickade så bra i *The squid and the whale* är som bortblåst och Baumbach har lyckats slänga ut den emotionella trovärdigheten genom fönstret. Replikerna vill ha en Bergmansk klang men faller platt och saknar oftast resonans. Däremot är det en rolig hälsning till den svenska regissören när Baumbach väljer att kalla den elaka grannfamiljen för Vogler.

Det finns inte en sympatisk ven i Margot. Hon är elak, beräkande, fäller sadistiska kommentarer och är allmänt odräglig. Nicole Kidman visar återigen att hon kan tackla de flesta roller med bravur men när det tydligt lyser igenom att hon knappt tror själv på vad hon säger känns hela skådespeleriet tragiskt manierat. Över huvud taget finns ingen karaktär att sympatisera med vilket såklart är det allra viktigaste i karaktärsdrivna filmer. Empatin måste smitta av sig på åskådaren men även här misslyckas Baumbach fatalt. Det är också oklart vad regissören vill berätta med filmen som ger en bitter eftersmak och mest sitter kvar i minnet som ett grådaskigt foto.

Fredrik Söderlund